

nes Eigende ikke Stod før 1857, dengang denne Bestemmelse om Afstanden imellem Flænerne og Tungerne paa dette Redskab ikke var gjældende. Commissionen anerkjender ogsaa selv disse Ulemper ved et mindre elastisk Redskab, idet den siger, at „et Jern, hvor Bøilen er rigtig elastisk, ikke er saa farligt eller ødelæggende, selv om det ikke har den fulde Afstand foroven, som et ganske stift Jern af samme Maal“; men, uagtet Commissionen saaledes anerkjender denne Ulempe ved det lovlige Redskab, og uagtet den derhos siger, at det er sikkert, at Budet om Afstandsbestemmelsen foroven paa Lysteren oftere bliver overtraadt, og at Overtrædelsen i mange Tilfælde vanskeligt kan forhindres, saa foreslaaer den alligevel, at disse Afstandsbestemmelser skulle fastholdes, fordi, siger den, det er misligt at hæve disse Bestemmelser, blot fordi Vedkommende trods imod. Det er en ganske anden Conclusion end den, Commissionen kommer til, hvor den omtaler laasede Bænde, af hvilke den foreslaaer endeel ophævede, fordi de ikke i det Hele kunne controleres; der siger den, hvad der er ganske sandt og rigtigt, at det er selvforstaaeligt saare uheldigt at give Bestemmelser, som man næsten med Visshed forud kan vide ikke ville blive overholdte. Men, mine Herrer, er der nogen Bestemmelse i Fiskeriloven, der ikke bliver overholdt og ikke kan controlleres, da er det Bestemmelsen om disse Redskabers Bestaenhed; det er en Erfaring, som ogsaa Regjeringens Fiskeri-Consulent har gjort, idet han udtaler: „Da jeg kom til Struer, varede det endog længe, inden jeg kunde faae en lovlig Lyster at see, hvorimod der strax viste sig flere ulovlige“. Men hvorfor holder man da saa strengt paa disse foreskrevne Afstande mellem Flænerne og Tungerne i Lysterne? Jo, det er, fordi man frygter for, at man ved snevne Jern skulde ramme den lille, aldeles ubrugelige Mal. Men troer man da ikke, at den lille Mal, der kan blive ramt af et saadant snevert, ulovligt Jern, ogsaa kunde rammes af det lovlige Jern, hvor der kun er $\frac{1}{4}$ Tommes Afstand mellem Flænerne? Jo, ganske vist; den bliver ramt, men den glider igjennem Lysteren og gaaer tabt for Fiskebestanden. Jeg troer i det Hele, at vi kunne spare os denne ømme Dimsorg for disse smaa

Mal, naar vi lægge mærke til, at det er en ganske forsvindende Deel af Eimfjorden, der vil blive gennemstangt med dette Redskab. Derjom man vil tage Antallet af de Personer, der ifølge Controlens Angivelse hysselfatte sig med dette Fiskeri, som er 758, og dividere dem i Arealet af Fjordbunden, udtrykt i Kvadratalen, saa vil der paa hvert Jern falde 5 Millioner Kvadratalen, og tænke vi os dertil, at dette Redskab kun bruges om Vinteren paa Isen, og at det kun virker med sin skarpe Kant, der ikke er bredere end den smalle Kant af et halvt Ark Papir, saa troer jeg, at vi kunne, uden Fare for Fiskeribestanden i Fjorden, ophæve Afstandsbestemmelsen imellem Flænerne og Tungerne. Jeg er ogsaa overbeviist om, at det høie Thing vil erkjende det Mislige ved, at vi her vedtage Bestemmelser, om hvilke vi vide i Forveien, at de ville ikke blive overholdte og ikke kunne controleres, thi det staar kun Trods og Ringagt imod Loven, og det kan ligeledes kun forøge Lysten hos Fiskeren til at sætte sig op imod Loven, naar han ikke kan erkjende Gavnligheden og Nødvendigheden af de Bestemmelser, der findes i Loven.

Indenrigsministeren: Allerede ved første Behandling, eller jeg troer endog ved Forelæggelsen af Lovudkastet, mindede jeg om, at der i 16de Samling havde været forelagt et Lovudkast af et noget lignende Indhold. Jeg mindede om, at Klagerne fra Fiskernes Side over, at de gjældende Lovbestemmelser i høi Grad indskrænkede deres Fiskefrihed i Eimfjorden, vare gamle og havde været høiroste, og at de havde fremtaldt det i 16de Session indkomne private Lovforslag, og jeg mindede endvidere om dette Lovforslags Skæbne, hvorledes det, efter at være naaet til Landstinget, forkastedes — jeg turde vel snarere bruge det Udtryk lagdes tilside, — fordi Regjeringen og Thinget vare enige om, at ingen af dem vare i Besiddelse af tilstrækkelig Sagkundskab til at kunne behandle saadanne Spørgsmaal, og derfor ønskede at faae sagkyndige Mænds Dom derover, før man stred til at bevirke Forandringer gennem Lovgivningen. Det var Følgen af denne, saavel fra Regjeringens som Thingets Side, sande Erkjendelse om deres